

Hồi 55

Vương Vấn Buộc Ràng

Sự lợi hại của Hạ Hầu viên chủ do Quái Ảnh Khách nói ra, làm cho Tần Quan Vũ có phần suy nghĩ về việc đã trải qua...

Tuy nhiên, chàng vẫn theo đuổi kế hoạch của mình:

- Lúc nãy tại hạ đã nói hết cả hành tung của hấn, kể luôn cả việc làm cho hấn thấy ta đã biết hấn là một trong Bát Kỳ, tức Ảo Diện Nhân rồi đấy chứ?

- Đúng thế!

- Và tất nhiên hấn cũng phải biết rằng ta đã hiểu rõ tuyệt học tà môn của hấn?

- Nhưng điều đó có quan hệ chi?

Tần Quan Vũ cứ hỏi theo ý mình:

- Nếu chúng ta chính thức khai chiến cùng với Liên minh ngay bây giờ, vậy phần thắng bại sẽ thuộc về ai?

Thần Bí Nhân nói ngay:

- Có thể ngang nhau.

Quái Ảnh Khách cũng gật đầu:

- Nhất định là thế lực đôi bên tương đương.

Tần Quan Vũ nói ngay vào chính đề:

- Vì thế cho nên chúng ta không nên hành động nôn nóng. Hơn nữa, bọn chúng luôn có gian tế ở các nơi. Nhất cử nhất động của chúng ta đều bị chúng nắm rõ cả, chỉ nội việc đó thôi cũng đã hết sức bất lợi cho chúng ta rồi.

- À...

- Cho nên việc tối quan trọng hiện nay là phải làm sao cho địch nhân không biết được thực lực của ta, chính xác là chỉ biết một cách hư hư thực thực. Có như thế thì mới làm cho chúng hoang mang, và khiến cho chúng luôn phải đề phòng giới bị.

Thần Bí Nhân thoáng hiểu ra nên bật cười:

- Quả thật là một ý kiến cao thâm khó lường.

Tần Quan Vũ cũng cười:

- Mà đã nói đến chuẩn bị đề phòng thì luôn luôn phải có những sát na sơ hở, đó là cái bệnh chung trong thiên hạ.

Thần Bí Nhân gục gật đầu:

- Tần huynh hãy nói rõ thêm một chút được chăng?

- Có thể nói như thế này. Lúc Đồng Minh đem ba khẩu hiệu ra truyền khắp trong võ lâm, ý nghĩ trước tiên của Hạ Hầu viên chủ là sẽ nghĩ đến Cái Bang. Lẽ tất nhiên là hắn sẽ không dám xem thường, vì tại hạ đã phanh phui hết cả hành tung bí ẩn của hắn...

- Đương nhiên là hắn không dám xem thường!

- Và tất nhiên, Liên minh và Quỷ Huyết sẽ tập trung lực lượng tinh nhuệ vào Chí Tôn bảo để đối phó với chúng ta.

- Đúng thế, bọn chúng sẽ làm như thế.

- Và như thế sẽ trở về ý kiến ban đầu của chúng ta.

Thần Bí Nhân gật đầu:

- Không sai, nhưng chúng ta chỉ mới bàn có một phần...

Tần Quan Vũ vội nói:

- Phần đó nghĩa là sẽ do tề sư thúc thống lãnh lực lượng tinh anh đang đem đánh úp vào tổng đàn của Hạ Hầu viên, làm cho bọn chúng kinh hoảng lo rút lui lực lượng biệt phái nơi Chí Tôn bảo trở về. Và như thế thì Liên minh sẽ bắt đầu bị phân tán.

Thần Bí Nhân vỗ tay cười lớn:

- Thật là một kế hoạch tài tình!

Tần Quan Vũ nói tiếp:

- Sang sáng sớm ngày thứ hai, quý miếu và Võ Lâm Đệ Nhất Gia hãy cho người bẩm cáo với Liên minh rằng đêm qua cũng bị lực lượng Đồng Minh tấn công, cho nên mới phải xin rút lực lượng biệt phái của Tam Quốc miếu và Võ Lâm Đệ Nhất Gia trở về phòng thủ căn cứ của mình. Như vậy nghĩa là Chí Tôn bảo sẽ chỉ còn lại lực lượng của chính Chí Tôn bảo mà thôi.

Thần Bí Nhân lại vỗ tay khen:

- Thật là một diệu kế!

Quái Ảnh Khách e dè:

- Nhưng, bọn gian tế giả mạo lệnh tôn đang ở bên ta thì phải đối phó làm sao?

Tần Quan Vũ trả lời:

- Chuyện đó rất đơn giản. Cứ sai họ đến hiệp trợ cho Chí Tôn bảo là xong. Và để đề phòng bất trắc, chư vị nên cho người của mình trà trộn đi theo để canh chừng hành động của bọn chúng.

Thần Bí Nhân lại hỏi:

- Nhưng biết Liên minh có đồng ý cho rút lực lượng biệt phái ở Chí Tôn bảo trở về căn cứ của chúng ta không?

Tần Quan Vũ nói:

- Việc đó thì không ngại gì. Chỉ cần nên biết giữa Chí Tôn bảo và Hạ Hầu viên đường xa bao nhiêu dặm là được.

Thần Bí Nhân trả lời:

- Khoảng cách độ chừng hai ngày đường.

Tần Quan Vũ cả mừng nói:

- Thế thì hay lắm. Tất nhiên là trong tình hình đó, Quỷ Huyết sẽ dốc toàn lực để hỗ trợ cho Chí Tôn bảo.

Thần Bí Nhân mỉm cười:

- Việc đó sẽ do môn nhân của Võ Lâm Đệ Nhất Gia đối phó, Thượng Quan lão quỷ có đồng ý không?

Quái Ảnh Khách Thượng Quan Bằng gật đầu:

- Tất nhiên là đồng ý. Nhưng cả nhà lão phu chỉ có bốn viên ngọc Thiên Ngô Công thôi đấy nhé.

Thần Bí Nhân bật cười ha hả:

- Quá đủ rồi! Phu thê Thượng Quan lão quỷ này, nhị vị thiên kim này, lại thêm Đồng Minh vào đó nữa thì đủ quá xá rồi còn gì? Còn bản miếu kể luôn lão phu thì chỉ có mười người, nhưng tại Tử Vong Yến Hội sẽ có chừng môn các phái, kể cũng như khá đủ.

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Thực lực đã có như thế rồi, chỉ còn vấn đề quyết liều sinh tử nữa là nắm chắc sự thành công.

Thượng Quan Bằng vụt hỏi:

- Còn quý miếu chủ đâu?

Thần Bí Nhân buồn buồn nói:

- Thật không dám dấu Thượng Quan lão huynh, tệt miếu chủ đã bị tẩu hỏa nhập ma. Tuy nhiên, công lực vẫn chưa bị mất. Nếu bản miếu chủ mà chịu ra mặt thì có lẽ mọi việc sẽ được giải quyết dễ dàng hơn.

Thượng Quan Bằng hỏi lại:

- Thế tại sao quý miếu chủ lại không ra mặt?

- Tại sao lão biết là tệt miếu chủ không ra mặt?

- Nếu có ra mặt vậy tại sao lại không kể vào lực lượng bố trí?

Thần Bí Nhân thấp giọng:

- Lão phu còn phải xin ý kiến của bản miếu chủ nữa đã chứ.

Thượng Quan Bằng chợt hiểu ra:

- A... Thế thì lão phu có hơi nôn nóng rồi.

Tần Quan Vũ gục gặt đầu:

- Điểm mấu chốt của vấn đề là ở nơi quý miếu và quý trang. Và điều cần thiết của sự thành công là bí mật phải được bảo toàn tối đa.

Thượng Quan Bằng cười ha hả:

- Tần thiếu hiệp đừng lo chuyện đó, chúng ta phải thật hết sức cương quyết mới được.

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ nói:

- Vấn đề quan trọng tập trung vào tại hạ, vậy có nên tránh mặt Phượng Nghi vào lúc này chăng?

Thần Bí Nhân do dự một lúc rồi mới nói:

- Như thế này nhé, khi gần tới ngày mừng chín tháng chín tức là gần tới ngày Tử Vong Yến Hội, thiếu hiệp sẽ tìm cách tránh nàng. Vì đại cuộc, hãy cố mà đưa đẩy mơ mơ hồ hồ.

Chỉ có điều đáng giữ là đừng để cho nàng mê hoặc. Vả lại, chỉ cùng đi với nàng trong mười ngày chắc không đến nỗi không giữ được chứ?

- Phải, chuyện đã đến quyết định cuối cùng, chừ vị nếu có việc thì xin cứ tự tiện!

Thần Bí Nhân gật đầu nói:

- Lão phu xin về bản miếu sắp bày theo kế hoạch. Thượng Quan lão quý, Bất Tử Lão Cái, Tần thiếu hiệp, hậu hội hữu kỳ.

Dứt lời, Thần Bí Nhân khẽ vòng tay rồi nhún mình lao vút đi như một mũi tên xé gió.

Thượng Quan Bằng cũng cáo từ ra đi.

Tại hiện trường chỉ còn lại hai người là Bất Tử Lão Cái và Tần Quan Vũ.

Bất Tử Lão Cái lên tiếng với vẻ áy náy:

- Hiền đệ, hiền đệ mang nặng trách nhiệm bên mình mà lại cùng đi với kẻ dữ, sư thúc thật không yên lòng chút nào.

Tần Quan Vũ mỉm cười trấn tĩnh ông:

- Sư thúc, tiểu đệ đã lớn khôn rồi, sư thúc lo lắng làm chi? Vả lại, tiểu đệ cũng cần phải trải qua nhiều kinh nghiệm thì mới thành nhân được. Xin sư thúc cứ yên lòng mà để tiểu đệ ra đi.

Bất Tử Lão Cái gật đầu buồn bã:

- Được rồi, hiền đệ hãy thận trọng giữ mình! Hà...

Một tiếng thở dài nặng nhọc, Bất Tử Lão Cái xoay mình lao vút vào màn đêm.

Rừng núi lại trở về cảnh tịch mịch...

Tần Quan Vũ một mình lặng lẽ bước đi.

Góc trời đông hùng sáng, mấy cụm mây xám lác loài còn giăng mắc ở đầu ngọn cây.

Rừng núi ban mai thật là u tịch. U tịch như tâm trí kẻ độc hành...

- Tần đệ, sao mà chậm thế?

Giọng nói như oanh hót vọng lên khiến Tần Quan Vũ giật mình quay lại. Một người thiếu phụ rạng rỡ như át cả vẻ đẹp của ngàn cây đang hứng chịu ánh bình minh.

Vóc dáng, màu da, đuôi mắt... tất cả đều cấu tạo thành một bức tranh tiên nữ, mà Tần Quan Vũ là người ngắm tranh độc nhất đang bàng hoàng, không rộu mà say.

Một làn gió nhẹ thoảng qua, mùi hương thơm phưng phức...

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>